

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený JUDr. Josefem Prokešem, advokátem se sídlem nám. Dr. E. Beneše 13, Liberec, proti žalovanému: **Městský úřad Česká Lípa**, T.G. Masaryka 1, Česká Lípa, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2005, čj. MUCL/35098/2005/OSVaZ/ODSPaSS, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 16. 5. 2008, č. j. 63 Ca 7/2008 - 12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa ze dne 20. 10. 2005, čj. MUCL/35098/2005/OSVaZ/ODSPaSS. Rozhodnutím správního orgánu byla stěžovateli stanovena povinnost vrátit dávku sociální péče za období od 1. 2. 1999 do 30. 4. 2001 ve výši 97 033 Kč.

Krajský soud posoudil návrh stěžovatele jako žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 12. 12. 2005, č. j. SOC/9600/05/237, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a zároveň potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa ze dne 20. 10. 2005, čj. MUCL/35098/2005/OSVaZ/ODSPaSS.

Krajský soud ze soudního spisu sp. zn. 62 Ca 1/2006 zjistil, že stěžovatel podal dne 7. 2. 2006 žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 12. 12. 2005, č. j. SOC/9600/05/237. Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 5. 2. 2007, č. j. 62 Ca 1/2006 – 34, zamítl. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 8. 11. 2007, č. j. 3 Ads 57/2007 – 72. Ústavní soud usnesením sp. zn. IV. ÚS 328/08 odmítl ústavní stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 5. 2. 2007, č. j. 62 Ca 1/2006 – 34, a rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 12. 12. 2005, č. j. SOC/9600/05/237.

Krajský soud dospěl k závěru, že podmínka totožnosti věci i účastníků řízení a podmínka existence meritorního soudního rozhodnutí v téže věci je splněna. Projednání návrhu na přezkoumání rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa ze dne 20. 10. 2005, čj. MUCL/35098/2005/OSVaZ/ODSPaSS, a tím i rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 12. 12. 2005, č. j. SOC/9600/05/237, tak brání překážka věci pravomocně rozhodnuté v souladu s ust. § 159a odst. 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Krajský soud proto žalobu stěžovatele usnesením ze dne 16. 5. 2008, č. j. 63 Ca 7/2008 – 12, v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel tvrdil, že správní orgány obou stupňů se jeho věci ohledně nároku na přiznání dávek sociální péče, resp. jejich odnětí a rozhodnutí o jejich vrácení v konečné částce 97 037 Kč, důsledně nezabývaly, i když předložil dostatek důkazů o tom, že v době od 13. 1. 1999 do 30. 4. 2001 nebyl výdělečně činný, a to ani jako OSVČ. Tato skutečnost je nesporná, pro její pravdivost svědčí i fakt, že v tomto období nemohl platit příspěvek na důchodové a zdravotní pojištění a tyto poplatky nebyly placeny ani jiným subjektem, kterým by mohl být jeho zaměstnavatel, pokud by stěžovatel byl v pracovním poměru. Stěžovatel poukázal i na řízení vedené VZP, která se domáhá zaplacení dlužné částky za období od 8. 2. 1999 do 9. 5. 2001. Stěžovatel má za to, že správní orgány obou stupňů rozhodly o vrácení vyplacených dávek sociální péče, aniž by tato rozhodnutí měla oporu ve spisech. Na základě uvedeného navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný Městský úřad Česká Lípa uvedl, že rozhodnutí ze dne 20. 10. 2005, čj. MUCL/35098/2005/OSVaZ/ODSPaSS, bylo vydáno v rámci obnovy řízení povolené Krajským úřadem Libereckého kraje, správní řízení bylo vedeno v souladu s příslušnými právními předpisy. Žalovaný poukázal na to, že toto rozhodnutí bylo napadeno odvoláním, které Krajský úřad Libereckého kraje zamítl, rovněž byla zamítnuta následně podaná správní žaloba. Ministerstvo práce a sociálních věcí pak k podnětu stěžovatele konstatovalo, že nebyl shledán důvod k zahájení mimodvolacího řízení v této věci.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud označil v záhlaví výroku svého usnesení jako žalovaného Městský úřad Česká Lípa a jeho rozhodnutí za napadené. V odůvodnění usnesení však následně konstatoval, že žaloba směřovala vůči rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, a dovodil, že je zde dána překážka věci pravomocně rozhodnuté. Tomuto závěru Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z žaloby totiž jednoznačně vyplývá, že stěžovatel jí brojil pouze proti rozhodnutí prvoinstančního orgánu Městského úřadu Česká Lípa, o rozhodnutí odvolacího orgánu se v žalobě vůbec nezmiňoval. Ačkoliv ust. § 69 s. ř. s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla, a žalovaného tak určuje zákon, nelze takto označit za žalovaného správní orgán,

na jehož rozhodnutí žaloba vůbec nedopadá. Jedině v případě, že žalobní námitky směřují proti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jedná krajský soud s odvolacím orgánem jako s žalovaným, i když žalobce označí jako žalovaného správní orgán I. stupně.

Nelze proto přisvědčit krajskému soudu, že přezkoumání nyní napadeného rozhodnutí bránila překážka věci rozhodnuté způsobená tím, že rozhodnutí odvolacího orgánu Krajského úřadu Libereckého kraje již bylo přezkoumáno v soudním řízení ukončeném rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 5. 2. 2007, č. j. 62 Ca 1/2006 – 34. Předmětem obou soudních řízení sice bylo přezkoumání rozhodnutí správních orgánů vydaných v totožném správním řízení, neboť prvoinstanční i odvolací řízení tvoří jeden celek, nejednalo se však současně o totožnost správních rozhodnutí a účastníků řízení, což je pro závěr o totožnosti věci nezbytné.

Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že krajský soud nepochybil, jestliže žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nebyly splněny podmínky řízení.

Jak již bylo uvedeno výše, v předmětném správním řízení rozhodl v posledním stupni Krajský úřad Libereckého kraje, který rozhodl o odvolání stěžovatele. Jedině tento správní orgán mohl vystupovat jako žalovaný v přezkumném soudním řízení. Městský úřad Česká Lípa tedy nebyl jako prvoinstanční správní orgán pasivně procesně legitimován, což představovalo neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu